



அகநானூற்றில் நற்றாய்

பா. இமாகுலேட் அ. *

அ¹ தமிழாய்வுத்துறை, புனிதசிலுவைத் தன்னாட்சிக் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி-620002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Relationship of Birth Mother in Akananooru

B. Imaculate a, *

^a Department of Tamil Studies, Holy Cross College, Tiruchirappalli-620002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
imaculateben@gmail.com

Received: 22-06-2022
Revised: 11-09-2022
Accepted: 30-09-2022
Published: 05-11-2022



ABSTRACT

All the songs in the Sangam literature are based on the statements of the Thinaï People. The songs express the feeling of love that human beings have for relationships. The woman is very important in the Love-Literature of the Sangam era. As soon as the woman accompanies the man, the birth mother laments about her daughter. She feels sorry for the youthful nature of the woman and the place and objects which the woman got used to it and played. She prays that the Lord will change the cruel things that are found in the way of the woman. She also despises the fact that she is still alive after being separated from her daughter. Thus, in the song Akananooru, the relationship between the woman and the birth mother is highlighted through the nattraï (Birth mother) statements.

Keywords: Akananooru, Relationship, Birth Mother, Sangam Literature

முன்னுரை

சங்க அக இலக்கியத்தில் தாய் இருவர். ஒருவர் தலைவியைப் பெற்றெடுத்த நற்றாய், மற்றொருவர் தலைவியை வளர்த்த செவிலித்தாய். மனிதர்கள் உணர்ச்சிகளின் கலவையாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர் இன்பத்தில் மகிழ்வதும் துன்பத்தில் கலங்குவதும் இயற்கை பண்புகளாகும். இன்பத்தைவிடத் துன்பத்தின்போதே மனதளவில் பெரிதும்பாதிக்கப்படுகின்றனர். ஆண்களைவிடப் பெண்களே எளிதில் உணர்ச்சிகளை வெளியிட தனியாகப் புலம்புவதை வடிகாலாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஏனெனில் பெண்கள் உடலளவில் மட்டுமல்லாமல் மனிதளவிலும் மெல்லியாளாக சங்க இலக்கியங்களில் சித்தரிக்கப்படுகிறாள். நற்றாய் கூற்றுப்பாடல்கள் அனைத்தும் தலைவியைப் பிரிந்து வருந்தும் பாடல்களாகவே உள்ளன. தலைவி உடன்போக்கு சென்றதால் அவளைப்பிரிந்த நற்றாய் வருத்தப்படும் பல்வேறு சூழல்களை அகநானூற்று பாடல்களின் வழி விளக்கி அதன் வழிநற்றாய் - தலைவியின் உறவினை வெளிப்படுத்துவதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

உடன்போக்கு

அக வாழ்க்கையைக் களவு, கற்பு என இரு பகுப்பாகப் பகுக்கப்படுகிறது. களவுகாதலின் இறுதிப்பகுதியாக நிகழ்வது இற்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு, நொதுமலர் என்ற இன்னாச்சூழல்களைக் கடக்க வேண்டுமானால், இரு வழிகள் உண்டு. ஒன்று அறத்தொடுநிற்றல், மற்றொன்று உடன்போதல்,

அதாவது களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கும் தலைவன், தலைவி இருவரையும் பெற்றோர்கள் திருமணம் செய்து வைக்கவேண்டும். இதற்கு பெற்றோர்கள் உடன்பிறந்தோர்கள் உடன்படாதபோது யாருடைய அனுமதியும் பெறாமல் தலைவன், தலைவியைத் தன் ஊருக்கு அழைத்துச் சென்று மணம் முடித்து கற்பவாழ்க்கையைத் தொடங்குவான். இத்தகைய வாழ்க்கையைத் தொல்காப்பியர் கரணம் என்றே கூறுகிறார்.

“கொடுப்போர் இன்றியுங் கரணம் உண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான”

என்று தொல்காப்பிய நூற்பா விளங்குகிறது (Ilampuranar, 2001). இதனையே, ‘தற்காலத்தில் இச்செயல்பாட்டைச் சமூகத்தில் பேச்சுவழக்காக ஓடிப்போதல் என்று கூறுகின்றனர். பெற்றோர் அறியின் காதலுக்குத் தடையேற்படும் என்று அஞ்சிய காதலர்கள் உடன்போக்கில் ஈடுபட்டு தங்கள் கற்பு வாழ்க்கையைத் தாங்களே அமைத்துக்கொள்வது உடன்போக்காகும்’ என்கிறார் (Dhatchanamoorthis, 2005).

நற்றாய்கூற்று

நற்றாய் செவிலித்தாய் ஆகிய இருவரும் மகளிடம் கொண்ட உறவை அறிவதற்கு தொல்காப்பியர் இலக்கணம் ஆய்விற்கு அடிப்படையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மேலும் உரையாசிரியர் தம் துறை விளக்கக்குறிப்பில் சுட்டப்படுவதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. தொல்காப்பியர்,

“கிழவன் தன்னொடுங் கிழத்தி தன்னொடும்

நற்றாய் கூறல்முற்றத் தோன்றாது”

என்று கூறுவதிலிருந்து நற்றாய் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரிடமும் நேராகக் கூற்று நிகழ்தாமை புலப்படுகிறது (Ilampuranar, 2001).

தலைவி தலைவனுடன் உடன்போகியவிடத்து அவர்கள் பற்றிய செய்திகளை அறிந்துக்கொள்ள சகுனம் பார்த்தல், நற்சொல்கேட்டல், குறிப்பார்த்தல் முதலியனவற்றில் ஈடுபடுவாள். பிறர் பேசிக் கொள்ளும் சொற்களை தம் வாய்ச் சொற்களாக எண்ணி அதன் நன்மை. தீமைகளை ஆராய்ந்து தலைவி தன் இல்லத்தில் வாழ்ந்த வாழ்க்கையையும், உடன்போக்கில் அவளுக்கு ஏற்படும் இன்னல்களையும் தோழியிடமும், கண்டோரிடமும் புலம்புவாள் என்பதை,

“தோழி தேஎத்தும் கண்டோர் பாங்கினும்

போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்

ஆகிய கிழவியும் அவ்வழி உரிய”

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்குகிறது (Ilampuranar, 2001).

நற்றாய்பெயர்கள்

‘நற்றாய்’என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள்தரும் தமிழ்க்கலைக் களஞ்சியம். ‘நன்மைதாய்’ நற்றாய் எனப்படும்.

அன்னை, ஆய், ஞாய், யாய், தாய், ஈன்றாள், ஈன்றவள், ஈன்றோள், ஈன்பிளவு, பயந்தோள் என்பன தாயைக் குறிக்கும் பெயர்களாக இருந்துள்ளன.

‘அன்னை’ என்ற சொல்லின் திரிபாக ‘அஞ்சை’ வழங்கப்பட்டது.

‘அம்மா’ என்று தாயைக்குறிக்கத் தற்காலத்தில் வழங்கப்படும் சொல் அக்காலத்தில் ‘அம்ம’என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் இச்சொல் மாற்றம்பற்றிக் கூறும்போது,

‘அம்ம’ என்னும் அசைச்சொல் நீட்டம்

'அம்முறைப் பெயரொடு சிவணா தாயினும்

விளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே'

என்கிறார். 'அம்ம'எனும் அசைச்சொல் நீட்டம்பெற்று விளிப்பெயராகிப் பின்னர் முறைப்பெயராக மாற்றம் அடைந்துள்ளது (Ilampuranar, 2001).

குழந்தை பெற்றவள் 'ஈன்றவள்' எனப்படுதல் போலப் பெறாதவள் 'ஈனாள்' எனப்பட்டாள். 'பெற்றவன், பெற்றவள்'என்ற சொல்லாட்சிகளும் பிற்கால வழக்காகும். திருமணத்தில் மனைவியைப்பெறும் கணவனே 'பெற்றோன்' என்று சங்ககாலத்தில் குறிப்பிடப்படுவதை,

'பெற்றோர் பெட்கும் பிணையையூக'

என்ற அகநானூற்று வரிவாயிலாக அறியலாம் (Venkatasami nattar, 2009). 'ஆய்'என்றச் சொல் தாய்த்தன்மைகொண்ட அரசனுக்கும் வழங்கி இருந்தமையை 'ஆய்ஆண்டிரன்', 'ஆய்எயினன்' என்ற பெயர்களால் அறியலாம். இச்சொல் பிற்காலத்தில் ஆயா, ஆயாள், ஆயி, ஆய்ச்சி, ஆச்சி, ஆச்சாள், ஆத்தாள் எனப் பலவாறு பிரித்திருக்கலாம்.

இலக்கியத்தில் 'மகடூஉ'என்றசொல் சில இடங்களில் மகளைப் பெற்ற தாயைக் குறிப்பிடுவதுடன், 'நன்னராட்டி'என்ற பாராட்டுச் சொல்லை வழங்கி இருப்பதையும் காணலாம்,

தாயை, அன்னை, அம்மை, அவ்வை, அம்மாள், அம்மாச்சி, அம்மன் என்றும் வட்டாரமொழிகளில் ஆய், ஆயி, ஈன்றாள், சனனி, தல்லி, தெளவை, மாதா என்றும் தற்காலத்தில் அழைக்கின்றனர். மேற்கூறியவை எல்லாம் குழந்தை பிறந்தபின் தாயைஅழைக்கும் சொற்களாக அமைய, வயற்றில் குழந்தையையுடையத் தாயைப் 'பிள்ளைத்தாச்சி' என்ற சொல்லால் அழைப்பதனையும் நடைமுறை வாழ்வில் காணலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் நற்றாய்

சங்க இலக்கியத்தில் நற்றாய் கூற்றுகளாக நற்றிணையில் 9 பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் 13 பாடல்களும், அகநானூற்றில் 8 பாடலுமாக 30 பாடல்கள் உள்ளன.

குறுந்தொகையிலும் கலித்தொகையிலும் இக்கூற்றுகள் காணப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நற்றாய்கூற்றுகளாக அமைந்துள்ள பாடல்கள் யாவும் பாலைத்திணைக்கு உரியவை ஆகும்.

நற்றாய் கூற்று நிலையில் ஓதலாந்தையர் 13 பாடல்களும், காயமனார் 6 பாடல்களும், மாமூலனார், குடவாயிற்கீர்த்தனார் முறையே 2 பாடல்களும், பூதனார், இனிசந்தநாகனார், கண்ணகாரன் கொற்றனார், தாயங்கண்ணனார் ஆகியோர்முறையே ஒவ்வொரு பாடலும் பாடியுள்ளார் என்பதும் பாடினோர் பெயர்தெரியாப் பாடல்கள் 3 உள்ளன என்பதும் அறியத்தக்கதாகும்.

அகநானூற்றில்நற்றாய்

தந்தையின் பாதுகாப்பையும் மீறியவள்

தலைவி தலைவன் மீதுகொண்ட அன்பின் மிகுதியால் தந்தையின் காப்பினையும் மீறிச்சென்றதாக தலைவனுடன் சென்றதை நினைத்து தாய் வருந்துவதாக அமைந்த,

'சூழி யானைச் சுடர்ப்புண் நன்னன்

பழி அன்ன கடியுடைய வியன்நகர்ச்

செறிந்த காப்பிகந் தவனோடு போகி'

இப்பாடலில் அரசன் நன்னனின் தலைநகரம் பாழியினுள் பிறர் உள்ளே நுழையவும் முடியாது, நுழைந்தவர் தப்பிச்செல்லவும் முடியாதபடியும் மிகுந்த பாதுகாப்பு உடையது. அத்தகைய பாதுகாப்பினை உடையது தலைவியின் தந்தையின் நகரம். அதனையும் மீறி தலைவனுடன் சென்றுவிட்டாள் எனதாய் வருத்தப்படுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது (Venkatasami nattar, 2009).

தலைவனைச் சாடுதல்

இளமைத் தன்மையுடையத் தலைவியை உடன்போக்கு அழைத்துச் சென்ற தலைவனை அறனிலாதவன் என நற்றாய் சாடுவதாக அமைந்த,

'மிஞிறார் கடாஅங் கரந்துவிடு கவுள

வெயில்தின வருந்திய நீடுமருப்பு ஒருத்தல்

பிறைநுதல் வெயர்ப்ப உண்டெனள் 'கொல்லோ' வழியில் ஈ மொய்க்க மதம் ஒழுகும் கன்னம்கொண்ட ஆண்யானை இருக்கும். அது நீண்டகொம்புகளைக் கொண்டிருக்கும் (Venkatasami nattar, 2009). வெயில் தின்பதால் வாட்டத்துடன் இருக்கும். அங்கு இருக்கும் கூவல்குழிகளில் தன்கையைப் புரட்டி நீர்ப்பருகும். குடத்தைவிட்டு மொள்ளமுடியாத அளவுதான் கூவலில் நீர்இருக்கும் அத்தகைய வழியில் என்மகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்ற 'அறனிலாளன்' அந்தக்கூவலைத் தோண்டுவான். அதில் வரும் நீரை என்மகள் உண்டிருப்பாளோ? நெற்றியில் வியர்வை ஒழுக உண்டிருப்பாளோ? இங்கே, நல்லபாலில் தேனைக் கலந்து தருவேன். கூந்தலைத் தடவிவிட்டுக்கொண்டு கெஞ்சுவேன் 'உண்ணமாட்டேன்' என்று மறுப்பாள். அவள் உள்ளத்தில் ஒருவகை வெறுப்பு இத்தகையவளை தலைவன் எவ்வாறு பார்த்துக்கொள்வானோ? எனத் தலைவனை அறனிலான் எனச்சாடுகிறாள்.

இறைவனிடம் வேண்டல்

தலைவனோடு தலைவி செல்லும் காட்டுவழியில் உள்ள நடுகல் தெய்வம் அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று தெய்வத்திடம் வேண்டுவதாக அமைந்த

'வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்

நடுகற் பீலி சூட்டித் துடிப்படுத்துத்'

நடுகல் கடிகை அவர்களுக்குப் பதுங்கித் தங்கும் இடமாகப் பயன்படும். அவர்கள் அந்த நடுகல்தெய்வத்தை உடுக்கு அடித்து வழிபடுவர். அதற்கு தோப்பிக் கள்ளைப் படைப்பர். 'துருஉ' என்னும் செம்மறி ஆட்டைப் பலி கொடுப்பர். இத்தகைய நிகழ்வு நடைபெறா தகாலத்தில் செல்வதால் அந்த நடுகற் தெய்வமே காப்பாற்ற வேண்டும் என தாய் வேண்டுவதாக இப்பாடல் விளக்குகிறது (Venkatasami nattar, 2009).

பிரிவிலும் நிம்மதி

தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றவுடன் தாய்க்கு வருத்தம் ஒருபுறம் இருக்க, அவள் செல்லும் வழியில் உள்ளவர்கள் அன்போடு வரவேற்பவர்கள் என்பதால் நிம்மதி அடைவதாக அமைந்த,

'மெய்ம்மலி பெரும்புட் செம்மற் கோசர்

கொம்மையம் பசங்காய்க் குடுமி விளைந்த

பாக லார்கைப் பறைக்கண் பீலித்

தோகைக் காவின் துளுநாட் டன்ன'

இப்பாடலில் தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்றவுடன் துளுநாட்டு வழியாகச் சென்றாள். அந்நாட்டுக்குச் செல்லும் புதியவர்களை தம் மக்கள்போலப் பேணி நல்லமுறையில் வரவேற்பதால் எந்தத் துன்பமும் நேரிடாது என்று நிம்மதிக் கொள்வதாகத் தாய் குறிப்பிடுகிறாள் (Venkatasami nattar, 2009).

திருமணத்திற்கு உடன்படல்

கோதை அரசன் தன் வேல்வலிமையுடன் பாதுகாக்கும் வஞ்சிநகரம்போல் விளங்கும் எங்கள் வளமிகுந்த இடத்தைவிட்டு என்மகள் தலைவனுடன் சென்றுவிடுவாள் என்று தெரிந்திருந்தால் இருவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்திருப்பேனே என்று தாய் வருத்தப்படுவதாக,

‘கொண்டணன் கழிந்த வன்கண் காளைக்கு

அவள் துணிவு அறிந்தனென் ஆயின் அன்னோ

ஒளிறுவேல் கோதை ஓம்பிக் காக்கும்

வஞ்சி யன்னவென் வளநகர் விளங்க

இனிதினிற் புணர்க்குவென் மன்னோ துனியின்று’ பெரும் பெயர் பெற்ற வழி அரசன் கூடல்நகரம் போல என் இல்லம் கட்டுக்காவல் மிக்கது. இத்தகையக் காவல் மிகுந்த இல்லத்திலிருந்து அவள் சென்றுவிட்டாள். நடந்து செல்லும் போது ஒலிக்கும் தன்காலிலுள்ள சிலம்பைக்கூடக் கழற்றிவைக்காமல் நெடுந்தொலைவு சென்றுவிட்டாள் என்று தலைவியை பிரிந்த தாய் வருத்தப்படுகிறாள் (Venkatasami nattar, 2009).

உலகில் உள்ள செல்வத்தை பெரிதாகக் கருதாமல் தலைவனின் அன்புமட்டுமே தலையாயது என எண்ணி தலைவனுடன் சென்றுவிட்டாள் என்று வருத்தப்படுவதாக அமைந்த இப்பாடலில் நிழல் இருக்கும் குளத்திலுள்ள நீர்போல நிறைந்த செல்வம் கொண்டது அவளது அரண்மனை (நீள்நகர்வைப்பு) அதில் இருக்கும் செல்வத்தை அவள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை என்று தாய் சொல்வதிலிருந்து தந்தையின் பெருஞ்செல்வத்தைவிட தலைவன் தலைவியின் அன்பு பெரிதாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

அலர்

தலைவன் தலைவி இருவரும் யாரும் அறியாவண்ணம் சந்தித்து வருகின்றனர். இருப்பினும், இதனை அறிந்த அக்கம்பக்கத்தினர் இவர்களின் சந்திப்பினைப் பல்வேறு விதமாக உருவாக்கித் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வர். இதுவே அலர் எனப்படும். இத்தகைய அலர் எவ்வாறு கூறப்படும் என்பதை,

‘சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி

மூக்கின் உச்சிக்கட்டு விரல்சேர்த்தி

மறுகின் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற’

என்ற அடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன (Narayanasamy, 2009). இவ்வடிகள், தோழி தன் ஊர்த்தெருக்களிலே சிலரும் பலருமாகக் கூடிநின்று தம்கடைக்கண்ணாற் பார்த்து மூக்கின் உச்சியிலே சுட்டுவிரலை வைத்துப் பழிதூற்றிச் செல்வர் என்று அலர் கூறப்படுவதை விளக்குகின்றது. இவ்வாறு தெருப்பெண்டிரால் கூறப்படும் அலரினால் தலைவியிடம் அச்சஉணர்வு ஏற்படுகிறது என்பதை அறியமுடிகிறது.

தலைவன் தலைவியின் நட்பு தன்வீட்டில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரியாமல் களவு முறையில் நிகழும்போது அதனை அறிந்த ஊரார்கள் பலரும் பல விதமாகப் பேசுவது அலராகும். இத்தகைய இன்னலுக்கு உள்ளாக்கிவிட்ட தலைவியை நினைத்து,

'தற்புரந் தெடுத்த எற்றுறுந் துள்ளாள்
 ஊருஞ் சேரியு மோராங்கு அலரெழக்
 காடுங் காவு மவனோடு துணிந்து
 நாடுந் தேயமும் நனிபல இறந்த
 சிறுவன் கண்ணீக் கேர்தே றுவரென
 வாடினை வாழியோ வயலை!'

தன்னைப் பாதுகாத்து வளர்த்தெடுத்தள ன்னையும் அவள் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. ஊர்ப்பெண்களும், தெருப்பெண்களும் மகள் ஓடிவிட்டாள் என்று அலர் தூற்றுகின்றனர். அவளோ காட்டிலும் கானத்திலும் அவனோடு துணிந்து சென்றுவிட்டாள் என செவிலித்தாய் வருந்துகிறாள் (Venkatasami nattar, 2009).

நற்றாய் தன் தவறுக்காய் வருந்துதல்

தாய் மகிழ்ந்தால் என்ன, மனம் வருந்தினால் என்ன என்று எண்ணிக் கொண்டு தலைவியின் களவினைப்பற்றி அலர்தூற்றும் பெண்கள், கவலைப்படாமல் தூற்றிக்கொண்டே இருப்பார்கள். அவர்கள் வாயில் தீ போன்ற சொற்களை வைத்திருப்பார்கள். 'உன்மகள் இப்படி' என்று பலநாள் என்னிடமே அவர்கள் சொன்னார்கள்.

'நாணுவள் இவளென நனிகரந் துறையும்
 பன்மலை யருஞ்சுரம் போகிய தனக்கியான்
 அன்னேன்'

நான் என் மகளிடம் சொன்னால் வெட்கப்படுவாளே என்று மகளுக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவளோ, தாய்க்குத் தெரிந்தால் தாயோடு இணக்கமாக வீட்டில் வாழமுடியாது என்று எண்ணி, வீரக்கழல் அணிந்தகாலும், வேல் தாங்கிய கையும் கொண்டஇளையோன் பின்னுக்கு வரமுன்னே நடந்து சென்றுவிட்டாள். பல மலையடுக்குகளைக் கடந்துசென்று விட்டாள். நான் அவளுக்குத்தாய் (அன்னேன்) அன்று என்பதுபோல சென்று விட்டாள். அதன் பயன் இப்போது தமக்கு புரிவதாகவும், அவள் இல்லாத வெற்றுமனையில் வாழ்கிறேன் என்றும் தன்னுடைய தவறினை நினைத்து தாய் வருந்துகிறாள் (Venkatasami nattar, 2009).

மேலும் தன்மகள் உடன்போக்கு மேற்கொண்டபோது நற்றாய் தன்னெஞ்சுடன் பலவாறு கூறி புலம்புகின்றாள். நற்றாய் தன்மகள் பெண்மைத் தன்மை நிறைய பெற்றமையை தான் நோக்கியறிந்தும் அறியாமையினால் வீட்டுக்காவலில் வைக்காமல் தவற விட்டதாகக் கூறுகிறாள்.

'கூழையுங் குறுநெறிக் கொண்டன முலையும்
 சூழி மென்முகம் செப்புடன் எதிரின
 அறியா மையிற் செறியேன் யானே'

இவள் கூந்தல் சுருண்டு படிந்துள்ளன. உடலிலும் மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டுள்ளன. இவை இவள்பெண் ஆகியதற்கான சான்றுகள் என எண்ணிக்கொண்டு கண்ணாரக்கண்டு மகிழ்ந்தேன். என் நெஞ்சம் என்னிடம் இல்லை. அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடந்தமையால் அவளைப் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொள்ளத் தவறவிட்டதால் தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றுவிட்டாள். இதனால் தலைவியின் பெண்மையைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பெரும்புலமை நற்றாய்க்கு உள்ளது என்று உணர்வதை அறியமுடிகிறது (Venkatasami nattar, 2009).

ஒருவர்மீது ஒருவர் அன்புகொண்ட ஆணோ அல்லது பெண்ணோ தனக்கு பிடித்தவரின் பெயரினை மரங்களில் எழுதுவதுண்டு. அதேபோல் சங்ககாலத் தலைவி தலைவன் வருவானா?

வரமாட்டானா? என்கோடு போட்டுபார்த்த பழக்கம் இருந்துள்ளதை, அறியா மடமைத் தகைமை உடையவள் அவள் என்றும், அவளுக்குத் தழையாடை புனைய உதவும் நொச்சிக்கு அடியில், அவள் தன் காதலன் வருவானா என்று விரலால் கூடல்கோடு போட்டுப் பார்த்ததை இங்கே வந்து பாருங்கள் என்று தாய் வருத்தப்பட்டு உரைப்பதையும் பாடல் சுட்டுகிறது.

உயிரை இழிவாக எண்ணியதாய்

அன்பாக வளர்க்கப்பட்ட மகளின் பிரிவினைத் தாங்காத தாய் தான் உயிரோடு இருப்பதையே இழிவாக எண்ணுவதாக அமைந்த

'கழிந்ததற் கழிந்தன்றோ இலனே யொழிந்தியான்

ஊதுலைக் குறுகின் உள்ளூயிர் தசை

வேவது போலும் வெய்ய நெஞ்சமொடு

கண்படை பெறேஎன் கனவ ஒண்படைக்

கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்

பொருதுபுண் ணாணிய சேர லாதன்'

பாடலில் மானம் பெரிதென எண்ணிய சேரலாதன் போல தலைவியைப் பிரிந்த தாய் சேரலாதனின் சான்றோர்போல என் உயிர் பிரியாமல் இருக்கிறதே என்று தான் இறந்துபடாமல் இருப்பதை இழிவாக எண்ணுகிறாள். இதில் தாய் தன் மகளையே உயிராகக் கருதுவதும் அவள் நீங்கியபின் தன் உயிர் நீங்காமல் இருக்கிறதே என்ற ஏக்கமும் ஆற்றொனாத் துன்பமும் வெளிப்படுகின்றன (Venkatasami nattar, 2009).

தலைவிவளர்த்தக்கொடியே!

தலைவி வளர்த்த வயலைக் கொடியானது நீரில்லாமல் வாடும் தன்மையில் இருப்பதைக் கண்டதாய்,

'பல்கிளைக் கொடிக்கொம் பலமர மலர்ந்த

அல்குல் தழைக்கூட் அங்குழை உதவிய

வினையமை வரனீர் விழுத்தொடி தத்தக்

கமஞ்சூல் பெருநிறை தயங்க முகந்துகொண்டு

யார்மற்றுப் பெறுகுவை அளியை நீயே'

வயலைக்கொடியே! மாலையில் தொடுத்து அழகு சேர்த்துக்கொள்ள உன்னை அவள் பறிக்கவில்லையே என்று வாடி வதங்குகிறாய் (Venkatasami nattar, 2009). தழையாடை செய்து அவள் தன் அல்குலில் அணிந்துகொள்ள தழைத்து உதவி வந்தாய். வளையல் ஒலிக்கவும், காலில் சிலம்பு ஒலிக்கவும், மடப்பம் நிறைந்த கண்ணால் தாயின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நாள்தோறும் நடைபயின்று வந்து உனக்கு நீர்ஊற்றுவாளே! இனி உனக்கு நீர்ஊற்றிக் காப்பாற்றுவார் யார்? வயலைக்கொடியே, நீ இரங்கத்தக்க கொடியாகி விட்டாயே! என்ற தாயின் வருத்தம் வெளிப்படுகிறது.

வேலனிடம் குறிகேட்டல்

உடன்போக்கு சென்ற மகள் தன் தலைவனுடன் திரும்பிவருவாள் என்ற எண்ணமுடையதாய் மகிழ்ந்து வெறியாட்டு நிகழ்வித்த வேலனிடம் நடக்கப்போகும் நிகழ்வு குறித்து வினவுகிறாள்.

அவள் தன்மகளை தலைவன் முதலில் தன்மனைக்கு அழைத்து வருவானோ? அல்லது அவனுடைய மனைக்கு அழைத்துச் செல்வானோ? அவனுடைய எண்ணம் யாதோ? என தவறாது குறிசொல்வாயாக என வேண்டுவதாக அமைந்த

'கூறுக மாதோநின் கழங்கின் திட்பம்

மாறா வருபனி கலுமுங் கங்குலின்

ஆனாது துயருமெங் கண்ணினிது படிஇயர்

எம்மனை முந்துறத் தருமோ

தன்மனை உய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே'

என்ற பாடலில் தலைவன் வேல் தாங்கியகாளைப் போன்றவன் என்மகள் பெரியதோளை உடையவள் என்றாலும் சிறுமி. இருவரும் உடன்போக்குச் சென்று விட்டார்கள். காளைப் போன்றவன் சிறுமியை அழைத்துக்கொண்டு தன் வீட்டுக்கு வருவான் என்று அவனது தாய் வீட்டுக்கு வெள்ளை அடித்து, பூமாலை தொங்கவிடுகிறாள் (Venkatasami nattar, 2009).

குறிசொல்லும் வேலனை அழைத்து துணித்தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டிருக்கும் வேலனே! பல தலைகளை உடைய குறிபார்க்கும்கோலைப் பையில் வைத்திருக்கும் வேலனே! உன் கோலை நிறுத்திப் பார்த்து எனக்குச்சொல். கழங்கை உருட்டிப் பார்த்துசொல். மாறாத கண்ணீருடன் இரவெல்லாம் அழுதுகொண்டிருக்கும் என் துயரம் தீர்ந்து உறக்கும்கொள்ளுமாறு, தலைவன் தன் தலைவியை என் மனைக்கு முதலில் அழைத்துக்கொண்டு வருவானா! அல்லது அவனுடைய மனைக்குக் அழைத்துச் செல்வானா? அவன் என்ன நினைக்கிறான் என்று குறிபார்த்துச் சொல் என்று தாய் வேலனிடம் குறிக்கேட்பதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

தலைவனுடன் உடன்போக்கில் சென்றமகள் அவனை மணந்து திரும்பிவந்தால் அவர்களை வரவேற்கும் தாயின் மகிழ்ச்சியும் பிரிந்தமகள் திரும்புவதால் இறந்த அவளை மீண்டும் காணப்போகும் தன்னுடைய ஆவலும் புதுமணம் செய்தோரை ஆதரித்து போற்றல் வேண்டும் என்னும் தாயாரின் மனத்தின்திட்பம் புலனாகின்றது.

முடிவுரை

நற்றாய், செவிலித்தாய் என்ற உறவுமுறைப் பெயர்கள் சங்க இலக்கிய பாடல்களில் காணப்படவில்லை. மாறாக அவற்றை தொகுத்தவர்களோ? அல்லது உரையாசிரியர்களோ வகுத்திருக்கலாம். நற்றாய் கூற்றுப் பாடல்கள்யாவும் பாலைத் திணையில் அமைந்துள்ளன. பாலைத்திணைப் பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் பாடல்களில் பாலைவழிச் சென்ற தலைவியை எண்ணி வருந்தும் தாயாரின் அவலச்சுவையே மேலோங்கி நிற்கிறது. தலைவன் தலைவியின் உடன்போக்கு பாடல்களில் தலைவனின் தாயார் வருந்துவதாகப் பாடல்கள் இல்லை. தலைவியின் தாயார் வருந்துவதாகவே பாடல்கள் உள்ளன. தாயார் தன் மகளின் களவுப்புணர்ச்சி வழிவந்த திருமணத்திற்கு உடன்படுவது போன்று உள்ள பாடல்கள் குறைவாக உள்ளமைக்குக் காரணம் காதலரை வரவேற்கும் தாயார் சங்ககாலத்தில் குறைவாக விளங்கினர் என்பதைக்காட்டுகிறது.

References

- Dhatchanamoorthis, A. (2005) Ainkurunuru, New Century Book House, Chennai, India.
- Ilampuranar, (2001) Tholkappiyam Porulathikaram- Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India.
- Narayanasamy Iyer, A. (2009) Natrinai, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Tirunelveli, India.
- Venkatasami nattar, N.M. (2008) Agananooru, Ramaiya pathipagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:



© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License